

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.077 van 23 januari 2025
in de zaak A. 238.635/VII-41.951**

In zake : N.E.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Swerts
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Zanvoordestraat 444, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 maart 2023, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Agentschap voor Natuur en Bos van 16 januari 2023 tot weigering van het verzoek tot ontheffing van het verbod op ontbossing met betrekking tot percelen gelegen te Retie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft op 19 juni 2024 een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 december 2024.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Geyns, die *loco* advocaat Tom Swerts verschijnt voor verzoeker en advocaat Bart Bronders, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is eigenaar van vier naast elkaar gelegen percelen bos te Retie. Volgens het gewestplan ‘Herentals-Mol’ behoren de percelen tot een gebied dat bestemd is voor verblijfsrecreatie.

3.2. Op 1 juni 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een ontbossing van 9,08 are op voormelde percelen voor het bouwen van vier weekendwoningen. Het Agentschap voor Natuur en Bos weigert op 9 november 2021 de gevraagde ontheffing.

3.3. Op 23 februari 2022 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een ontbossing van 9,08 are op de voormelde percelen voor het bouwen van vier weekendwoningen met terras en de aanleg van een oprit met steenslag en een zone van 3 meter rondom de weekendverblijven. Ook die aanvraag wordt door het

Agentschap voor Natuur en Bos geweigerd.

3.4. Vervolgens dient hij op 25 oktober 2022 een aanvraag in voor een ontbossing van 12,62 are op de percelen voor het bouwen van vier weekendwoningen met terras, de aanleg van een oprit met steenslag en een zone van 3 meter rondom de weekendverblijven.

3.5. De aanvraag wordt op 7 november 2022 door het Agentschap voor Natuur en Bos ontvankelijk en volledig verklaard.

3.6. Op 11 januari 2023 brengt de entiteit 'Adviezen, vergunningen, erkenningen en subsidies' van het Agentschap voor Natuur en Bos een ongunstig advies uit.

3.7. Met de thans bestreden beslissing van 16 januari 2023 wordt de ontheffing van het verbod op ontbossing andermaal geweigerd.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“- Op 25 oktober 2022 werd een aanvraag ingediend door [N.E.] voor een ontbossing van 12,620 are op de percelen gelegen te Retie [...] voor het bouwen van vier weekendwoningen met terras, oprit aangelegd met steenslag en een 3 meter zone rondom de weekendverblijven.

- Het Agentschap voor Natuur en Bos heeft de aanvraag tot ontheffing ontvankelijk en volledig verklaard per brief van 8 november 2022.

- Er wordt geen 3 meter 'bosvrije' zone voorzien aansluitend op de terrassen en deels langs beide zijden van de opritten. Het is niet realistisch constructies en/of aanhorigheden te voorzien op of tegen de rand van het bos. Niet alleen bij de nodige voorbereidings- en funderingswerken moet men voldoende extra ruimte voorzien, wat niet kan wanneer er bomen staan, maar ook na realisatie van de voorziene bouwwerken dient men realistisch te zijn over de grens tussen bos, natuur en de zone met menselijke activiteiten.

- Er is een beperkt bosbeheerplan van toepassing 'De Hoeven' welk nog geldig is tot 18 maart 2030.

- Er zijn geen kapmachtigingen, meldingen van kap, ontbossingsvergunningen of handhavingsdossiers gekend bij ons Agentschap voor dit perceel. In 2021 werd een zo goed als identieke aanvraag ingediend en geweigerd voor een ontheffing van het ontbossingsverbod.

- De percelen zijn gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie en de

aanvraag doelt op het ontwikkelen van verblijfsrecreatie, de ontbossing is daarom verenigbaar met de ruimtelijke bestemming.

- De percelen maken geen deel uit van een ruilverkaveling, landinrichtings- of natuurinrichtingsproject.

- De percelen zijn niet gelegen in VEN, vogelrichtlijn- of habitatrichtlijngebied.

- De percelen liggen niet in beschermd landschap.

- Het Agentschap voor Natuur en Bos concludeert op basis van een screening dat het project geen aanzienlijke milieueffecten op een bijzonder beschermd gebied kan hebben en dat er bijgevolg geen MER moet worden opgemaakt.

- De percelen zijn deels bebost op de luchtfoto van 1971 en verder volledig op deze van 1979-1990 tot heden. Op basis van beschikbare gegevens kunnen we aannemen dat de percelen bebost zijn van voor 1940. Het aanwezige bos op de percelen maakt deel uit van een groter, omliggend boscomplex dat vooral ten noorden tot ten westen gesitueerd is.

- Het bos is samengesteld uit voornamelijk naalddhout (grove den) in de bovenetage, in de randen beperkt loofhout (zomereik en ruwe berk). Opkomende nevenetage met loofhout (ruwe berk en zomereik). Onderetage bezet met loofhout (ruwe berk, zomereik, gewone esdoorn, Amerikaanse vogelkers, Amerikaanse eik, spork, lijsterbes).

- Het bos heeft een hoge actuele en potentiële natuurwaarde. Hoewel er een beheerplan van toepassing is, wordt er beheersachterstand vastgesteld.

Niettegenstaande gaan we stilaan naar een goed ontwikkeld bostype gezien de opkomende neven- en duidelijk aanwezige onderetage.

- Bij de aanpalende, beboste percelen ten noorden, met een minder dicht bezette bovenetage omwille van frequent(er) bosbeheer en bijgevolg meer lichtinval, zien we in de kruid- en struiklaag een duidelijk hogere diversiteit en ecologische waarden. Zo zijn hier kensoorten van kwetsbare en zeldzame vegetaties te vinden zoals struikheide.

- Er werden in het verleden ontheffingen toegestaan in nabije omgeving van deze aanvraag. Er is echter een gewijzigd beleid, waarbij dergelijke boscomplexen gevrijwaard dienen te worden van ontbossing en verdere ontwikkeling. Elk ruimtebeslag in dit bosbestand is nadelig voor het gehele boscomplex.

- Het projectgebied;

- is van zeer groot belang als onderdeel van de landschappelijke structuur;
- sluit aan en maakt deel uit van een groter bebost geheel welke nog voor een groot deel gevrijwaard is van bebouwing;
- sluit aan op beboste, openbare delen, gekend als 'Retiesheike';
- maakt deel uit van een groter boscomplex met een belangrijke recreatieve functie."

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van verzoeker

4. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 90bis, § 1, van het bosdecreet van 13 juni 1990 (hierna: het bosdecreet), van de artikelen 14 en 15 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 februari 2001 ‘tot vaststelling van nadere regels inzake compensatie van ontbossing en ontheffing van het verbod op ontbossing’ (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 16 februari 2001), van artikel 16 van de Grondwet, van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: eerste aanvullend protocol bij het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: motiveringswet), van het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook van het verbod op machtsafwending en machtsoverschrijding.

Verzoeker geeft aan dat het Agentschap voor Natuur en Bos bij de beoordeling van een individuele ontheffingsaanvraag in toepassing van artikel 90bis, §1, derde lid van het bosdecreet beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Overeenkomstig artikel 14 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 februari 2001 moet een besluit tot ontheffing een grondige motivering tot afwijking van het verbod op ontbossing bevatten, alsook een ecologische evaluatie van de gevolgen van de vooropgestelde ingreep en de hieraan gekoppelde maatregelen die worden voorgesteld ter naleving van de zorgplicht, opgelegd door artikel 14 van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’.

Hij wijst erop dat twee eerdere weigeringsbeslissingen genomen werden over een aanvraag tot ontheffing van het ontbossingsverbod voor de betrokken percelen en dat hij tegen die weigeringsbeslissingen niet in rechte is opgekomen, maar er argumenten uit heeft geput om een derde aanvraag te onderbouwen. Daarenboven zegt hij ook telefonisch contact te hebben gehad met

het Agentschap voor Natuur en Bos alvorens de derde aanvraag werd ingediend. Verzoeker stelt vast dat ten aanzien van deze elementen geen motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing. Zo wordt niets vermeld over de aanvraag van 2022. Nochtans vormt dit een belangrijk gegeven omdat de nieuwe (derde) aanvraag werd aangepast om tegemoet te komen aan de opmerkingen in de beslissing waarbij die vroegere aanvraag werd afgewezen.

Vervolgens gaat verzoeker punt per punt in op de weigeringsmotieven die in de bestreden beslissing worden opgegeven.

In de eerste plaats wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt wat het zogenaamde ‘gewijzigd beleid’ inhoudt, noch sinds wanneer dat beleid in werking is getreden. Voorts is het voor hem onduidelijk waarom in een zone van 3 meter naast een oprit met steenslagverharding geen bomen of vegetatie zouden kunnen groeien. Ook acht verzoeker de aanwezigheid van vegetatie tot tegen het terras perfect mogelijk. Daarenboven voert hij aan dat hij in de onderbouwing van de aanvraag is ingegaan op de verhouding van zijn percelen (en de daarop voorziene werken) met het aaneengesloten bosgeheel. Voorts is verzoeker van mening dat de beweerde hoge natuurwaarde geen ernstige onderbouwing vormt voor de weigeringsbeslissing. Hij merkt op dat elke plaats waar vegetatie vrij kan opschieten na verloop van tijd hoe dan ook tot een bostype zal evolueren, en dat zulks eveneens logischerwijs het geval is bij actief bosbeheer. Verder wijst hij erop dat in het verleden ontheffingen werden toegestaan voor de omliggende percelen, maar dat de weigering voor zijn percelen steunt op ‘gewijzigd beleid’.

Verzoeker zet uiteen dat er sprake is van een *quasi*-onteigening wanneer door opgelegde gebruiksbeperkingen het eigendomsrecht niet meer zinvol kan uitgeoefend worden. In dit geval heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat geen constructies van welke aard dan ook kunnen worden opgericht op de betrokken percelen, zonder dat hij daarvoor op een correcte manier schadeloos wordt gesteld. Deze *quasi*-onteigening is strijdig met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM, en geeft ook blijk van een schending van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Beoordeling

5. Op grond van artikel 90bis, § 1, derde lid, van het bosdecreet kan de Vlaamse regering, op individueel en op gemotiveerd verzoek van diegene die in aanmerking wenst te komen voor een vergunning tot ontbossen of een omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, de ontheffing toestaan van het verbod tot het verlenen van een omgevingsvergunning voor ontbossing of voor het verkavelen van gronden voor geheel of gedeeltelijk beboste terreinen, met inachtneming van de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening en na advies van het agentschap.

Bij de beoordeling van een individuele ontheffingsaanvraag, ingediend met toepassing van voormelde bepaling van het bosdecreet, beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid. In het kader van de uitoefening van die bevoegdheid vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat rekening gehouden wordt met alle beschikbare feitelijke gegevens die relevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

6. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en zulks op een afdoende wijze. Er is sprake van een afdoende motivering als de uitdrukkelijk opgegeven motieven pertinent zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze voldoende draagkrachtig zijn, dit wil zeggen dat ze in rechte volstaan als verantwoording voor de genomen beslissing. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

7. Artikel 15, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 16 februari 2001 bepaalt dat over de ontheffing van het verbod tot ontbossing “een met reden omklede beslissing” wordt genomen. Deze beslissing dient te

voldoen aan de hiervoor omschreven vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet.

8. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de bebossing die aanwezig is op de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft. Er wordt vermeld dat “[d]e percelen [...] deels bebost [zijn] op de luchtfoto van 1971 en verder volledig op deze van 1979-1990 tot heden”, en dat “[o]p basis van beschikbare gegevens [we] kunnen [...] aannemen dat de percelen bebost zijn van voor 1940”. Na een omschrijving van de samenstelling van de bosvegetatie, worden ook de aanwezige natuurwaarden geduid: “Het bos heeft een hoge actuele en potentiële natuurwaarde. Hoewel er een beheerplan van toepassing is, wordt er beheersachterstand vastgesteld. Niettegenstaande gaan we stilaan naar een goed ontwikkeld bostype gezien de opkomende neven- en duidelijk aanwezige onderetage”. Daarnaast wordt ook rekening gehouden met de kenmerken van de omgeving. In dit verband wordt vermeld dat “[h]et aanwezige bos op de percelen [...] deel uit[maakt] van een groter, omliggend boscomplex dat vooral ten noorden tot ten westen gesitueerd is”, dat “[b]ij de aanpalende, beboste percelen ten noorden [...] we in de kruid- en struiklaag een duidelijk hogere diversiteit en ecologische waarden [zien]” waarbij “hier kensoorten van kwetsbare en zeldzame vegetaties te vinden [zijn] zoals struikheide”. Voorts wordt vermeld dat “in het verleden ontheffingen [werden] toegestaan in [de] nabije omgeving van deze aanvraag”, maar dat er thans “echter een gewijzigd beleid [is], waarbij dergelijke boscomplexen gevrijwaard dienen te worden van ontbossing en verdere ontwikkeling” omdat “[e]lk ruimtebeslag in dit bosbestand [...] nadelig [is] voor het gehele boscomplex”. Tot slot wordt ten aanzien van ‘het projectgebied’ vermeld dat het “van zeer groot belang [is] als onderdeel van de landschappelijke structuur”, dat het “aan[sluit] en [...] deel uit[maakt] van een groter bebost geheel welke nog voor een groot deel gevrijwaard is van bebouwing”, dat het “aan[sluit] op beboste, openbare delen, gekend als ‘Retiesheike’” en “deel uit[maakt] van een groter boscomplex met een belangrijke recreatieve functie”.

9. Aldus blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op concrete feitelijke elementen, waarbij zowel rekening wordt gehouden met de kenmerken van de betrokken percelen als met de kenmerken van de omgeving. Deze motieven

zijn voldoende duidelijk opdat begrepen kan worden waarom de aanvraag tot ontheffing van het verbod op ontbossing wordt geweigerd. Ze vormen ook een afdoende verantwoording voor de bestreden weigeringsbeslissing. De formelemotiveringsplicht vereist voor het overige niet dat op alle argumenten van de aanvrager van een ontheffing wordt geantwoord. Het was dan ook niet noodzakelijk om in de bestreden beslissing uitdrukkelijk in te gaan op de eerdere weigeringsbeslissingen. Evenmin was het noodzakelijk om in de motivering te verwijzen naar een telefonisch gesprek dat zou hebben plaatsgevonden vooraleer de kwestieuze ontheffingsaanvraag werd ingediend.

10. In zoverre verzoeker zich ‘vragen’ stelt over de aan het bestaande bos toegekende waarde, in dit verband verwijst naar de biologische waarderingskaart en meent dat er slechts sprake kan zijn van een ‘matige ecologische waarde’, wordt vastgesteld dat deze argumentatie voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt geformuleerd en neerkomt op een onontvankelijke uitbreiding van het middel.

11. Wat betreft de vermelding in de bestreden beslissing van een ‘gewijzigd beleid’, blijkt uit de daarmee verband houdende motieven dat het gewijzigd beleid erin bestaat dat “dergelijke boscomplexen [begrijp: zoals het groter, omliggend boscomplex waar het bos op de betrokken percelen deel van uitmaakt] gevrijwaard dienen te worden van ontbossing en verdere ontwikkeling”, en dit omdat “[e]lk ruimtebeslag in dit bosbestand [...] nadelig [is] voor het gehele boscomplex”. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij op grond van de in de bestreden beslissing veruitwendigde motieven niet zou kunnen begrijpen waaruit het gewijzigd beleid precies bestaat.

12. In het licht van de vermelde “hoge actuele en potentiële natuurwaarde” en de aanwezige “kensoorten van kwetsbare en zeldzame vegetaties” in de noordelijk gelegen aanpalende, beboste percelen, volstaat het niet louter te poneren dat iedere locatie na verloop van tijd tot een bostype kan evolueren. Als dusdanig betwist verzoeker de bestaande actuele en potentiële natuurwaarde niet, wat een belangrijk beoordelingselement vormt in het licht van de algemene doelstelling, verwoord in artikel 2 van het bosdecreet, om ook in te

ECLI:BE:RVSCE:2025:ARR.262.077 VII-41.951-9/14

zetten op het herstel van bossen.

Voor het overige vormen de beschouwingen in de bestreden beslissing over de “3 meter ‘bosvrije’ zone”, overtollige motieven en kan de kritiek erop niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

13. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt:

“Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling.”

Artikel 16 van de Grondwet heeft enkel betrekking op de daadwerkelijke onteigening, dit is de gedwongen overdracht van eigendom met eigendomsverlies tot gevolg en dus een werkelijke ontzetting van het bezit, minstens een blijvende verlamming van de drie bestanddelen van het eigendomsrecht, wat te dezen niet het geval is. De weigering van de ontheffing van het verbod op ontbossing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker uit zijn eigendomsrechten wordt ontzet, noch dat hij ertoe wordt verplicht om tot eigendomsoverdracht over te gaan.

14. Beperkingen van het eigendomsrecht die geen overdracht van de eigendom met zich meebrengen, vallen wel onder de waarborgen van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM.

Artikel 1 van het eerste protocol bepaalt:

“Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren.”

Die bepaling biedt niet alleen bescherming tegen een daadwerkelijke onteigening of eigendomsberoving (eerste alinea, tweede zin, artikel 1, eerste protocol), maar ook tegen elke verstoring van het genot van de eigendom (eerste alinea, eerste zin, artikel 1, eerste protocol) en elke regeling van het gebruik van de eigendom (tweede alinea, artikel 1, eerste protocol). Bovendien beschermt artikel 1 van het eerste protocol niet alleen het klassieke eigendomsrecht in de zakenrechtelijke betekenis maar ook de vermogensrechten.

Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Grondwettelijk Hof dat elke inmenging in het eigendomsrecht een billijk evenwicht dient te vertonen tussen de vereisten van het algemeen belang en die van de bescherming van het recht op het ongestoord genot van de eigendom.

Er moet een redelijk verband van evenredigheid bestaan tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

Een beperking van “het ongestoord genot” van eigendom houdt evenwel niet *ipso facto* een schending in van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM. Het tweede lid van dit artikel bepaalt immers dat het recht op ongestoord genot “op geen enkele wijze” het recht aantast dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met “het algemeen belang”.

15. Het bosdecreet voert een principieel ontbossingsverbod in met het oog op het behoud, de bescherming, het beheer en het herstel van de bossen en van hun natuurlijk milieu. Een door dat doel ingegeven weigering tot ontheffing van het decretale ontbossingsverbod kan worden ingepast in artikel 1, tweede lid, van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM. Er moet tevens een redelijk verband van evenredigheid bestaan tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Wanneer het gaat om een maatregel van reglementering van gebruik van eigendom, is het gebrek aan vergoeding één van de factoren waarmee rekening moet worden gehouden om te bepalen of het billijk evenwicht geëerbiedigd werd, maar kan dat gebrek aan vergoeding op zichzelf nooit een schending van het

voormelde artikel 1 opleveren.

16. De bindende en verordenende stedenbouwkundige voorschriften beletten in beginsel niet dat sectorale wetgeving, zoals te dezen het bosdecreet, een impact kan of mag hebben op de realiseerbaarheid van deze voorschriften. In bepaalde gevallen kan sectorale wetgeving er dus toe leiden dat de bestemming, vastgelegd in de regelgeving over de ruimtelijke ordening, niet kan worden gerealiseerd. Ter zake wordt in de bestreden beslissing overigens overwogen dat “[d]e percelen [...] gelegen [zijn] in een gebied voor verblijfsrecreatie”, dat “de aanvraag doelt op het ontwikkelen van verblijfsrecreatie”, en dat “de ontbossing [...] daarom verenigbaar [is] met de ruimtelijke bestemming”.

17. In zoverre verzoeker specifiek aanklaagt dat eigenaars van nabijgelegen percelen wel een ontheffing van het verbod op ontbossing hebben verkregen, terwijl aan hem een last wordt opgelegd die erin bestaat dat hij niet kan overgaan tot de verdere ontwikkeling van zijn percelen wegens redenen die verband houden met de bescherming, het behoud en het herstel van het aanwezige bos op zijn terrein, wordt vastgesteld dat volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie het beginsel van de gelijkheid van de burgers voor de openbare lasten inhoudt dat de overheid niet zonder vergoeding lasten kan opleggen die groter zijn dan die welke een particulier in het gemeenschappelijk belang moet dragen. Uit dat beginsel vloeit voort dat de onevenredig nadelige - dit zijn de buiten het normale maatschappelijke risico of het normale bedrijfsrisico vallende en op een beperkte groep burgers of instellingen drukkende - gevolgen van een op zich rechtmatige overheidsdaad, zoals het opleggen van een erfdiensbaarheid van openbaar nut, niet ten laste van de getroffen behoren te komen, maar gelijkelijk over de gemeenschap dienen te worden verdeeld.

Feit is dat het bosdecreet niet voorziet in een vergoedingsregeling voor de eigenaars van beboste percelen wier verzoek tot ontheffing van het verbod op ontbossing wordt geweigerd. Zulks verhindert evenwel niet dat de rechter in het kader van bepaalde geschillen kan onderzoeken of een vergoeding voor de vastgestelde eigendomsbeperking kan worden

toegekend. Evenwel ontbreekt het de Raad van State aan rechtsmacht om een dergelijk onderzoek te verrichten.

Verzoeker maakt alleszins niet aannemelijk dat het verkrijgen van een vergoeding ter compensatie van de beperking van het gebruiksrecht van de betrokken percelen die voortvloeit uit de bestreden beslissing, volledig uitgesloten is. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat er sprake is van een beperking van het eigendomsrecht of van een inperking van het gebruik van de betrokken percelen die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

18. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams